Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 3. Den 15. Oktober 1877. Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt den 17de Juni 1877 ved en speciel Konference i det Øjemed at organisere en Stav af Zion for Davis County.

(Fra «Deseret News«.)

(Sluttet).

Lyman E. Johnson hørte til de Tolvs Kvorum, han var den første Mand, der kaldtes, da de Tolv bleve kaldede, hans Navn var det første, Brigham Youngs det andet og Heber C. Kimballs det tredie. Det Vidnesbyrd han gav om sin bitre Erfaring, er det Vidnesbyrd, som enhver Apostat vilde bære, dersom de vilde sige Sandheden. Men vilde de anerkjende det? Nej, thi de ønske ikke at sige Sandheden.

Der er ingen Nydelse, ingen Lykke, ingen Tilfredshed, der er intet Lys paa min Sti, for mig er der ingen virkelig Glæde eller Sjælefred uden ved Lydighed til Sandheden, som den kommer fra Gud, adlydende den i enhver Henseende og skridende fremad som en trofast Stridsmand i Opfyldelsen af enhver Pligt. Den Mand eller Kvinde — maaske kunne I sige, at det er dristigt sagt af mig, men jeg lover Eder for, at hvad jeg vil sige, er Sandhed — som har annammet „Mormonismen", som er hverken mere eller mindre end Guds Søns evige Evangelium, som, naar han af Guds Mænd, holdende det evige Præstedømme, raades til at gjøre saa og saa, og som vil hengive sig til en Aands Paavirkning, der vil lede ham til at sige: „O ja, jeg tænker, at jeg kan følge mine egne Anskuelser. Jeg tænker, jeg har Forstand lige saa vel som I, og jeg vil tage min egen Vej. Jeg kan passe mine egne Sager ligesaa godt og maaske lidt bedre end nogen Anden, og derfor behøver jeg Ingen til at raade mig." Jeg siger, at den Mand eller Kvinde, som vil gjøre saaledes, derved tiltagende sig Kraft og Visdom til at raade sig selv, ville, medmindre de omvende sig og tage en anden Retning og gjøre bedre, geraade i Mørke, og tidligere eller senere vil enhver Saadan apostasere og gaa til Fordærvelse. Tro I dette? Det er ligesaa sandt, som at Solen skinner. Er det svært at tro?

Nej, det er den letteste Ting i Verden at tro Sandheden. Det er meget letttere at foorsvare Sandheden end Vildfarelse. Det er nødvendigt, at den kristne Verdens Troessamfund og Sekter blive forsvarede af de dygtigste og mest lærde Studenter for at gjøre dem populære og faa dem til at synes sande. Men efterat disse kristne Studenter have gaaet igjennem Akademier og Kollegier og Verdens mest berømte Læreanstalter, og efterat de have studeret og studeret og anvendt en Levetid paa Erhvervelsen af theologisk Uddannelse, tager det blot en af vore unge Mænd ved Hiælp af Biblen og den lille Katekismus til at trække dem op ligesom et gammelt Uhr. Dette har mange af vore unge Mænd erfaret, og naar de gik ud fra deres Hjem for at prædike Evangeliet, vidste de ikke om de i det Hele taget kunde sige Noget om dets Principer; men naar de ere komne til at staa lige overfor dem, som have lært offentlig og paataget sig at modbevise Evangeliet, som forkyndes af de Sidste Dages Hellige, ere deres Sind blevne oplyste, og Skriftsteder ere komne til dem, og de have forvirret deres Modstandere, saa at de aldeles Intet have havt at sige. Jeg har selv gjort saa og det tillige med faa Ord, og Samtalen vilde blive drejet hen paa noget Andet. Med al deres Studium og Lærdom og med al deres Philosophi og Videnskab, der bringes til falske Theoriers Bistand, hvor let er det dog ikke at tro Sandheden! Det er meget lettere end at lade være at tro den. Sandheden anbefaler sig selv til ethvert ærligt Menneske, ligemeget hvor simpelt den end fortælles, og naar vi annamme den, forekommer det os, som om vi havde kjendt den i hele vort Liv. Dette er Vidnesbyrdet af Flertallet af de Sidste Dages Hellige, at naar de først hørte Evangeliet blive prædiket, som det indeholdes i Biblen og Lærdommens og Pagtens Bog, omendskjøndt aldeles nyt for dem, syntes det dog som om de allerede kjendte det, og som om de havde været „Mormon" fra Begyndelsen.

Vel, førend jeg sidder ned, vil jeg for Forsamlingen fremstille Navnene paa tre af vore Brødre, som jeg anbefaler til at udgjøre Præsidentskabet for denne Stav af Zion, der vil omfatte Davis County, og hvis Navn sandsynligvis vil blive Farmingtons Stav af Zion. (Her foreslog Præs. Young Wm. R. Smith af Centreville som Præsident og Christopher Layton af Kaysville som hans første og Anson Call af Bountiful som hans anden Raadgiver). Jeg veed, at nogle af Eder ønske det anderledes, eller at nogen Anden var bleven valgt til Præsident, men vi kunne ikke tilfredsstille Enhvers Begjær i et Anliggende af denne Art, vi maa bestemme os for Een, og jeg har følt til at foreslaa Broder Smith. (Ethvert Navn blev foreslaaet særskilt og hver Votering var enstemmig).

Førend at præsentere Navne paa Brødre til at udgjøre Højraadet, hvilket vilde være næst i Rækken, foreslaar jeg som Præsident for Højpræsternes Kvorum Thomas S. Smith, der engang var Biskop paa dette Sted. (Broder Smith blev enstemmig opholdt samt Brødrene Thomas Steele og Job Weling som hans Raadgivere uden en eneste afvigende Vote. Navnene paa Brødrene til at virke som Medlemmer af Højraadet, bleve ligeledes præsenterede og opholdte paa en lignende Maade).

De forskjellige Wards ville herefter blive organiserede, Biskopper ville blive satte over dem tilligemed deres to Raadgivere, der alle ville blive ordinerede til Højpræster, dersom de ikke allerede ere ordinerede, og beskikkede til deres forskjellige Embeder. De ville da udgjøre en Ret,

og derefter vilde alle de andre Kvorum'er af Præstedømmet blive satte i Orden. For hvad? Paulus siger: „Til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legems Opbyggelse." Men om dette vil blive Følgen her, vide vi ikke. Alt, hvad jeg veed, er, at det skulde være saa, og dersom Enhver gjør sin Pligt og lever sin Religion, vil det blive saa. (De Brødre, der vare kaldede og valgte til de forskjellige nævnte Embeder, bleve her bestikkede til at fungere deri). Præsidenten vedblev:

Kun nogle faa Ord til Præsidentskabet for denne Stav af Zion. Det er nu deres Pligt at paase, at de forskjellige Embedsmænd i deres Jurisdiktion udføre deres Pligter, dette vil ogsaa være tilstrækkeligt for dem at gjøre, dersom de ville passe det. Højraadet, haaber jeg, vil ikke have saa meget at gjøre. Jeg hører, at der i de sidste tre og tyve Aar kun har været tre Sager, der ere blevne forelagte Højraadet i Farmington til Paakjendelse. Dette er meget godt. Til de nu fungerende Biskopper, der ville blive ordinerede som Biskopper, saavelsom til Broder Hess, som jeg tror er den eneste ordinerede Biskop i dette County, vil jeg sige, at der nu fordres af Eder, at I se efter Eders Wards endnu mere ufortrødent end tidligere; at I paase, at Lærerne ere flittige i Udførelsen af deres Pligter, og at alle Vanskeligheder, som maatte opstaa blandt Brødrene i Eders Ward, bilægges om muligt ved Lærerne; og ligeledes at Alle, som gjøre Krav paa Samfundsret og Fællesskab i denne Kirke, overholde vor Religions moralske Lov. Vi forvente ikke at høre om Nogen, som bryder Sabbathen og hundrede andre Ting, der ere uforenelige med vor hellige Kaldelse og staar i Vejen for Udførelsen af det Værk, som Faderen har givet os at udføre. I ere nu kaldede til at gjøre Eder bekjendt med de Aabenbaringer og Befalinger, som Herren har givet os til vor Fuldkommengjørelse, til vor Helliggjørelse, forberedende os til vor Ophøjelse, og at leve saa, at vore Handlinger og Samtaler kunne svare hertil. Vi forvente at se en fremadskridende Forandring, en Reformation, i dette Folks Midte, saa at naar de rette Myndigheder skulde kalde paa Eder til at gjøre saa og saa, at Enhver da kan blive funden villig og rede til at hengive sig med Alt, hvad han har Raadighed over, til Opbyggelsen af Guds Rige. Dette er i Overensstemmelse med Loven om Helligelse, given til denne Kirke førend Tiendeloven aabenbaredes; men paa Grund af Vantro og Ufuldkommenhed hos Folket, blev den ikke iagttaget, og som Følge heraf blev der givet en Lov passende til Forholdene, nemlig Tiendeloven. I ere nu kaldede til at forbedre Eders Levnet, med al Flid og Iver at søge en Forøgelse af Tro, saa at I kunne leve ifølge den højere Lov, hvilket det er Eders Privilegium at gjøre, og hvilket er saa nødvendigt for vor Fred og Lykke, for Samfundets Orden og de Sidste Dages Helliges Frelse og Salighed. Vi ville forvente at se denne Forandring og jeg tror ikke, at vi ville blive skuffede; dersom det skulde være saa, tror jeg, at det vil blive en lykkelig Skuffelse for Israel, formedelst den store Reformation, som vil ske iblandt de Sidste Dages Hellige.

Brødre og Søstre, vi føle Trang til at velsigne Eder, vi velsigne Eder bestandigen, og Gud velsigner Eder. Se hvorledes han har tempereret Elementerne, hvorledes han holdt vore Fjender itømme og udfriet os af deres Omraade og Magt; hvorledes han har velsignet os, naar vi have indskrænket vore Bestræbelser til vore lovlige Forretninger; og jeg kan sige med Sikkerhed, at dersom vi nojagtigt havde efterfulgt de Raad, der ere blevne givne

fra Begyndelsen indtil denne Dag, vilde vi, istedetfor i en vis Forstand at være fattige, være et selvopholdende, uafhængigt Folk, raadende over Millioner ligesaa let som vi nu raade over Tusinder. Men hvor uvise, hvor daareagtige ere ikke nogle af Brødrene. Istedetfor at forskjønne deres Hjem og forbedre deres Landejendomme og hjælpe til at opbygge det Sidste-Dages Zion, have de gjort — hvad? Gravet Huller i Jorden; og jeg veed ikke hvorledes det er hos Eder, men gaa til Saltsø Staden og I ville se Mænd, hvis Erfaring og Forstand burde have lært dem bedre, høste Frugterne af deres Daarskab, deres Huse og Lodder betyngede med Gjæld, deres Landejendomme ere ligeledes mange Gange i samme Tilstand, og de fleste af dem ville miste, hvad de eje. De ønskede nogle flere Penge, de lode sig lokke og narre og mistede Alt. Jeg selv har hjulpet adskillige af Brødrene ved at give dem Beskjæftigelse, idet jeg skaffede dem Noget at bestille, indtil de bleve velhavende; og nu ere de fattige. Hvorimod om de havde taget efter mine Raad, kunde de have forøget deres Velstand, og været i gode, behagelige Omstændigheder idag, Held og Lykke vilde have fulgt dem, Fred og Velsignelse vilde have været deres Lod, og de vilde med Tiden have befundet sig i en saadan Stilling, at de kunde have velsignet deres Brødre. Dette siger jeg med al Forvisning og Tillid, men nej, Egenkjærlighed og Begjærlighed blindede dem, de ønskede mere og begjærede det, som ikke var deres Eget, og dersom de ikke allerede ere komne til Forstand herom, kan jeg sige dem, at Graad, Sorg og Bedrøvelse vil komme over dem, og dette bringe de selv over sig.

Lad os følge den udpegede Vej og vi ville undgaa mange Besværligheder, dersom vi henvende Opmærksomheden paa vor Kaldelse, ville vi blive storligen velsignede baade timeligt og aandeligt, og naar der bliver sagt til Folket: „Lad os gjøre dette eller hint," saa vil det blive gjort. Vi fordre Intet mere af dette Folk, end hvad Herren fordrer af os. Og hvad er det? Det er dette: „Søn, giv mig dit Hjerte." Lad os i Virkelighed og Sandhed være Guds Tjenere, og holde os selv og Alt vi have i Underdanighed til Guds Vilje, til om nødvendigt at bruges for Opbyggelsen af hans Rige paa Jorden. Dette er, hvad Herren fordrer, dette er, hvad Præstedømmet fordrer, og det er den Vej, som jeg bestræber mig for at følge.

Jeg siger, maa Gud velsigne Eder; jeg velsigner Eder. Jeg siger: „Fred med Eder. Brødre, alle som een, værer trofaste, værer flittige. Vi have Alle fuldt op at gjøre, det ligger for os at leve saaledes, at vi ved den Hellig Aands Lys kunne se det Værk, der er foran os. Lad ikke vore Sind hænge ved Guld eller Sølv, ejheller ved Hus eller Land, lad os tage godt vare paa, hvad Herren giver os, og gjøre en vis og forstandig Brug deraf, ellers kunne vore Hjerter ikke være i og for Riget.

Aldrig har jeg i saa stor Udstrækning set Villighed til at arbejde for Retfærdighedens Sag, som der lagdes for Dagen i Templet i St. George sidste Vinter. Guds Aand gjennemtrængte Brødrenes og Søstrenes Hjerter, og hvor villige vare de ikke til at arbejde. Dette Værk vil vedvare, og Brødrene og Søstrene ville indgaa i Herrens Tempel for at udføre Ordinanser for dem, som ere døde uden Evangeliet, fra Fader Adams Dage til den store Slutningsscene, indtil der er udført Ordinanser for Enhver, som kan eller vil annamme Evangeliet, saa at alle kunne have Lejlighed til at annamme Livets og Frelsens Privilegier.

Tro I ikke, at vi have et Værk at udføre? Jo, og det vil tage et Tusind Aar til at fuldføre det. I Templet sidste Vinter glædede Brødrene og Søstrene sig saa højt som nogensinde i deres Liv. Saa sagde de. Og vore Børn, netop gamle nok til at arbejde, hvor lykkelige de vare. De vilde udraabe: „Jeg vidste aldrig Noget om „Mormonismen" før. Dersom I vare i Guds Templer, arbejdende for de Levende og de Døde, vilde Eders Øjne og Hjerter ikke være efter Verdens Skikke eller Rigdomme. Og dog tilhører alle denne Verdens Rigdomme Herren, og han kan give til hvem han behager. Amen.

Præsident Brigham Youngs Biografi.

Efter at vi i tidligere Numre have bragt Efteretning om Præsident Youngs Død, samt beskrevet hans Begravelse, vllle vi her give en kort Skildring af hans Liv.

Han fødtes den 1ste Juni 1801 i Whitingham, Windham County, Vermont, Nord Amerika. Han opdroges hos sine Forældre og hjalp i sin Opvæxt sin Fader med hans Arbejder paa hans Landejendom. I sit sextende Aar begyndte han med sin Faders Tilladælse at arbejde for sig selv. Omendskjøndt han, oplært af sine Forældre, der vare Methodister, levede et strengt moralsk Levnet, bekjendte han sig dog ikke til noget Religionssamfund, førend hau i sit toogtyvende Aar sluttede sig til deres Menighed. Den 8de Oktober 1824 ægtede han Miriam Works og bosatte sig i Cayuga County, New York, idet han ernærede sig som Snedker, Maler og Glarmester, indtil han i 1829 flyttede til Mendon, Munroe Co., New York. I Foraaret 1830 saa han her Mormons Bog for første Gang; den blev bragt did ved Samuel H. Smith. Om Efteraaret 1831 kom Ældsterne Alpheus Gifford, Elial Strong og Andre dertil og prædikede Evangelium i Overensstemmelse med Josef Smiths Lære. Han hørte og troede, og efter Beden og omhyggelig Overvejelse af Principerne, aabenbarede i Mormons Bog, blev han døbt den 14de April 1832, og strax efter hans Indlemmelse og Bekræftelse i Kirken ordineredes han til Ældste af Ældste Eleazer Miller. Tre Uger efter blev ogsaa hans Hustru døbt. I den paafølgende Sommer prædikede han Evangeliet i Omegnen af Mendon, døbte Mange og oprettede Grene. Hans Hustru døde den 8de September 1832 efterladende ham to smaa Døtre, den ene to, og den anden syv Aar gammel. I Efteraaret 1832 besøgte han Kirtland i Ohio i Selskab med Heber C. Kimball og sin Broder Josef Young og gjorde Bekjendtskab med Profeten Josef Schmith. Den første Dags Aften, efter at de mødt hinanden, kaldte Josef paa Broder Brigham til at bede. Medens han gjorde dette, talte han i Tungemaal. Profeten erklærede, at han talte i det rene adamitiske Sprog, og efter at han havde forladt Værelset, sagde han: „Den Tid vil komme, da Broder Brigham Young vil komme til at præsidere over denne Kirke".

I Selskab med sin Broder Josef tilbragte han en Del af Vinteren 1832—33 i og omkring West Laboro, Canada, hvor han prædikede, døbte og organiserede Grene. I 1833 virkede han ligeledes som Missionær i Canada og det nordlige New York. I Juli ledsagede han

et lille Selskab af Hellige til Kirtland, førte om Efteraaret sin egen Familie dertil og arbejdede i sin Profession og prædikede, naar Lejlighed gaves.

Den 5te Maj 1834 begav han sig til Zions Lejr i Missouri, ankom til Clay County den 23de Juni og vendte tilbage til Kirtland i August efter en Rejse tilfods paa 2,000 engl. Mile.

Den 14de Februar 1835 blev han valgt til een af de tolv Apostle. Fra da af og indtil 1837 tilbragte han for Størstedelen Vinteren i Kirtland, arbejdende i sit Haandværk og paa Templet, medens han i den øvrige Tid rejste omkring, idet han holdt Konferencer, prædikede og ordnede og organiserede Grene i Østen. Han frekventerede den hebræiske Skole i Kirtland i Vinteren 1835—36 og havde Opsyn med Templets Tilendebringelse. Han overværede den højtidelige Forsamling ved dets Indvielse og modtog sine Velsignelser, hvorefter han gjennemrejste flere Stater, overværede Konferencen i Portland, Maine, vendte tilbage til Kirtland, forsvarede Profeten Josef mod Apostater og Ildesindede, rejste i en speciel Forretningsmission til de østlige Stater i Selskab med Dr. Willard Richards, hvilken han fuldførte og vendte tilbage.

Den 22de December 1837 rejste han fra Kirtland paa sin Vej til Missouri og ankom til Far West, Caldvell County, den 14de Marts 1838. Medens han var her, opdyrkede han en smuk Landejendom, arbejdede flittigt i sit Apostelembede i Særdeleshed med i Raad og Daad at hjælpe de Hellige til at rejse fra Staten ifølge Guvernør Boggs's Udryddelses- eller Uddrivelses Ordre; den 14de Februar 1839 flyttede han med sin Familie til Illinois og hjalp ved de Helliges Bosættelse i denne Stat.

Den 18de April rejste han fra Quincy, Illinois, til Far West for i Forening med flere af de Tolv at opfylde en Profeti, given ved Profeten Josef Smith den 8de Juli 1838, hvilken fuldførtes, uagtet Pøblen havde sagt, at hin Aabenbaring ikke skulde blive fuldført, og ankom tilbage til Quincy den 2den Maj.

Efter at have staaet de Hellige bi ved Anlæggelsen af deres ny Settlement ved Nauvoo begav han sig „uden Pung og Taske“ paa Rejse til Europa paa Mission under ubeskrivelige Besværligheder. Hans Helbred var saa daarlig, at han ikke uden Hjælp kunde gaa nogle faa hundrede Fod ned til Floden, hans Hustru var syg og svag med et ti Dage gammelt, spædt Barn, og alle hans Børn vare syge.

Efter betydelige Standsninger paa Vejen, paa Grund af Sygdom, og efter megen Prædiken, ankom han omsider til Liverpool den 9de Marts 1840 i Selskab med flere andre af de Tolv. I Maj Maaned traf han Forberedelser til Udgivelsen af 3,000 Salmebøger, 5,000 Mormonsbøger og Tidsskriftet «Millennial Star». Han organiserede det første Selskab af emigrerende Hellige, der, 41 i Tallet, afsejlede fra Liverpool den 6te Juni samme Aar. Hans trofaste og flittige Arbejder i England i Evangeliets Tjeneste bleve meget velsignede. I den korte Tid af et Aar bleve mellem 7,000 og 8,000 Personer døbte og over 1,000 emigrerede. Den 21de April 1841 afsejlede han fra England og den 1ste Juli 1841 ankom han til Nauvoo, og blev budt hjerteligt velkommen af Profeten Josef Smith, hans Familie og de Hellige.

I en Aabenbaring, given til Josef Smith den 19de Januar 1841, forekommer Følgende: „Jeg giver Dig min Tjener Brigham Young til at være Præsident over de Tolvs omrejsende Raad, hvilke Tolv holde Nøglerne til at aabne mit Riges Myndighed til Jordens fire Hjørner,

og derefter at udsende mit Ord til enhver Skabning".

Den 10de Juli beskikkede Profeten Josef de Tolv til at tage Vare paa Kirken i Nauvoo, og sørge for Salget af dens Land, til at raade og assistere de emigrerende Hellige, og at udføre andre Forretninger, hvilket Brigham Young udførte med megen Energi og Flid tilligemed sine øvrige Pligter, blandt Andet som Medlem af Stadens Magistrat, hvortil han valgtes den 2den Septbr., medens han i Mellemrummene arbejdede for sit og sin Families Underhold, indtil den 7de Juli 1843, da han afgik paa Mission til de østlige Stater, hvor han prædikede, indsamlede Bidrag til Opbyggelsen af Nauvoo Tempel og Raadhus, og vendte tilbage den 22de Oktober. Han fortsatte sine Arbejder som tidligere, mødte ofte i Raadslagning med Josef og de Tolv, prædikede tidt i Nauvoo og de tilstødende Settlementer og han gik atter den 21de Maj tilbage til Østen paa Mission. Her modtog han Efterretning om Profeten Josefs Smiths og hans Broder Hyrums Snigmord i Carthage Fængsel, medens de vare under givet Lejde og tilsagte Beskyttelse af Thomas Ford, daværende Guvernør af Illinois, og vendte tilbage til Nauvoo den 6te August. I en Forsamling af alle Kirkens Autoriter i Nauvoo bleve de tolv Apostle opholdte som Kirkens præsiderende Kvorum. Det var ved denne Lejlighed, at den afdøde Josefs Aand hvilede over Brigham Young paa en saa kraftig Maade, at alle de forsamlede Hellige følte sig overtydede om, at han var den Mand, der var udvalgt til at lede Israel. Det var en bevæget Tid. Bestræbelser bleve gjorte for at adsplitte Kirken og en af den afdøde Profets Raadgivere gjorde Krav paa Myndighed til at præsidere som „Kirkens Formynder". Men da Præsident Young stod frem i sin Plads og Embede som de Tolvs Overhoved, forekom det hele Forsamlingen, som om de hørte Profeten Josefs Røst, saa hans Skikkelse og følte hans Aand og Indflydelse. Og selv Ikke-Medlemmer af Kirken forbavsedes og forventede at se den døde Seer træde frem ligesaa vel som at høre hans Røst, og al Uenighed og Splid veg fra da af Pladsen for Tro og Enighed.

Under alle Trængsler og Forfølgelser og Overfald af Pøblen stod han urokkelig i Udførelsen af de mange Pligter, som paahvilede ham med at værne om og forsvare de Helliges Rettigheder, lede alle Foranstaltninger til at rømme Nauvoo og gjøre Templet færdigt samt arbejde deri, indtil i Februar 1846, da han tog over Missisippi Floden til de emigrerende Helliges Lejr, nogle faa Mile vest for Montrose, Iowa, og i Marts begyndte en møjsommelig Rejse for at opsøge et Sted udenfor den bigotte Intolerances Omraade, hvor han og de kunde dyrke Gud ifølge hans Befalinger.

Efterat have oprettet to Settlementer, Garden Grove og Mount Pisgah, som Hvile- og Understøttelsespladser for Saadanne, som ikke vel kunne følge Trop, eller Andre, som senere kom efter, naaede han med Hovedlejren nærved Council Bluffs Missourifloden i Juli. Fra dette Punkt sendte han paa Forlangende af de Forenede Staters Regering 500 Frivillige (Mormon-Bataillonen) forat hjælpe i Krigen med Mexiko, hvilke plantede og opholdt Unionens Flag i Kalifornien og Mexiko, indtil Fredsslutningen i Guadalupe-Hidalgo. Han overskred Missourifloden og slog Lejr nogle faa Mile ovenfor, hvor Omaha siden er bleven bygget, paa et Sted kaldet Winter Quarters, siden kaldet Florence, Nebraska, udlagde Gader og Lodder, hvorpaa talrige bekvemme Boliger opførtes, anstrængte sig

til det Yderste for Folkets Velfærd og Bekvemmelighed under deres Ophold der, byggede en meget nødvendig Mølle, og drog i Maj 1847 ud i Spidsen for 142 Mænd, som valgte ham til deres Leder, for som Pionerer at søge et Opholdssted, hvor de Hellige kunde bygge og bo i Fred, ankom den 24de Juli til det Sted, hvor nu Salt Lake City ligger, og udfoldede Stjernebanneret paa mexikansk Grund.

Han sørgede strax for Opmaalingen og Udlægningen af den skjønne Stadsgrund, udpegede de Steder, hvor Husene skulde bygges, tæt op til hinanden, indtil Folket var stærkt nok til med Sikkerhed at kunne bygge paa deres forskjellige Lodder, var ivrigt beskjæftiget med at lede og hjælpe i de daglige Arbejder og besøge Omegnen, og begav sig paa Vejen til Winter Quarters, hvortil han ankom den 31te Oktober, efterat have mødt næsten 2,000 af de Hellige paa Vejen til Salt Lake City, hvortil de ankom i den gode Aarstid.

Den 5te December blev han ved de Tolvs enstemmige Votum valgt til Kirkens Præsident og ligeledes den 27de ved enstemmigt Votum af alle Autoriteter og Medlemmer, forsamlede i en Konference, der afholdtes i Council Bluffs, Jowa, med Heber C. Kimball og Willard Richards som Raadgivere. Den 26de Maj 1848 afrejste han med Familie fra Winter Quarters paa Vejen til Salt Lake City, efterladende sig sine Huse, Møller og anden Ejendom (det var den femte Gang han forlod Hus og Hjem for Evangeliets Skyld); ledede en Emigration paa over 2,000, ankom til Salt Lake City den 20de September, og begyndte strax at give Raad til det almindelige Velfærd. Ved en Konference, afholdt den 8de Oktober, blev han enstemmig opholdt som Kirkens Præsident.

Eftersom en provisorisk Regjering var fornøden, indtil Kongressen traf Bestemmelser desangaaende, blev han den 12te Marts 1849 valgt til Guvernør for den da „Deseret" kaldte Stat, hvilket vedvarede indtil den 3die Februar 1851, da han aflagde Embedsed som Guvernør af Utah Territorium, General en chef for Militsen og Superintendant over Indianeranliggenderne, til hvilken Stilling han var bleven beskikket af Præsident Willard Fillmore, og udførte disse Embeders Pligter med udmærket Dygtighed og Retskaffenhed indtil Ankomsten af hans Efterfølger, Guvernør Alfred Cumming, i Foraaret 1858.

I de henrundne 30 Aar han har opholdt sig i Utah, har han med Utrættelighed arbejdet for alle deres Velfærd, som elske Sandhed, Frihed og lige Rettigheder, han har været beskjæftiget med og opmuntret Agerdyrkning, Opførelsen af Møller og Fabrikker, Fabrikation og Indførsel af Maskiner og arbejdsbesparende Redskaber, Anlæggelsen af Veje og Bygningen af Broer og offentlige Bygninger, han fulgte en forsonende Politik mod Indianerne, idet han viseligen ansaa det for billigere og mere menneskeligt at føde dem end at kæmpe med dem, oprettede det vedvarende Emigrationsfond for de Fattiges Indsamling, hvorved Tusinder paa Tusinder ere blevne bragte fra Fattigdom og Elendighed til Erhvervelsen af Hjem og Livets Bekemmeligheder, tilendebragte med Held en Kontrakt om at lægge over 100 Mile af Parcifikjernbanen, hvoraf meget var den mest vanskelige Del, var Drivfjedren til Anlæggelsen af Utah Centralbane og ligeledes Utah Sydbane, hjalp til at anlægge Utah Nord- og Vestbane med Smalspor, introducerede og opmuntrede „Co-operation" i alle Forretningsbrancher, som den Methode bedst skikket til at fordele Handelens Fordele, udstrakte Telegraftraade til de fleste

af vore væsentlige Byer og Stæder, befordrede Evangeliets Udbredelse iblandt Nationerne og de Fattiges Udsamling derfra, rejste og prædikede Aar efter Aar i de Helliges Settlementer, og i alle hans Lærdomme, Handlinger og Foretagender viste han sig som en dygtig og ædel Mand, og arbejdede af al Magt for Menneskeslægtens Lykke og Retfærdighedens Udbredelse paa Jorden.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Oktober.

Epistel

fra de tolv Apostle og Raadgivere til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i den ganske Verden.

Elskelige Hellige!

En Sorgens Tid er kommet over Zion, og det er med vemodige Følelser at vi udsende denne Epistel til Eder. Vor elskede Broder, Vejleder og Raadgiver, vor Profet, Seer og Aabenbarer, Præsident Brigham Young er ved Døden bleven borttaget fra vor Midte. Omgiven af hans Familie og Venner, i hans eget Hjem og i den Stad, hvortil han ved Herrens Styrelse var Grundlæggeren, gik hans Aand i Fred bort fra dens jordiske Tabernakel og ind til den Hvile, der er beredt for de Retfærdige. Omendskjøndt han blev fortrædiget og bitterligen forfulgt især i de senere Aar, bleve hans Fjender dog ikke tilladte at tage hans Liv. Herren kaldte ham ikke til at lide Martyrdøden, men hans hele Levnet beviste hans Villighed til at gjennemgaa endog hin Ildprøve, dersom det havde behaget Herren at kræve det af ham. Han har ikke skyet nogen Fare og har stedse været villig til at vove Liv og Frihed, naar Pligten fordrede det, endog naar hans Venner skjælvede for hans Sikkerhed.

I en høj Alder og i hans eget stille Hjem er han gaaet bort til Hvile. Dette er en Trøst for os, som overleve ham. Intet af, hvad der er hændet os siden vor Ankomst til disse Dale, har grebet de Helliges Hjerter saa meget som denne sørgelige Begivenhed. Han har ikke alene været Kirkens Præsident, men ogsaa en Fader for Folket. Deres Lykke og Velfærd og Beskyttelse mod alt Ondt og Forfremmelse i Alt, hvad der er rent og helligt, har stedse været hans Hjertes inderligste Attraa. Han vaklede aldrig i sin Kjærlighed og Hengivenhed for Guds Værk. I de tre og tredive Aar han har præsideret over Kirken siden Profeten Josefs Martyrdød, have hans Knæ aldrig skjælvet, hans Hænder aldrig rystet, har han aldrg vaklet. Hvor truende end Forholdene og Udsigterne have været, han har dog aldrig tabt Modet, men ved saadanne Lejligheder udviste han en saa stor Tillidsfuldhed og Tro og udtalte saadanne opmuntrende Ord, at han trøstede og støttede Folket og opvakte deres Kjærlighed og Beundring. Herren begavede ham dog ikke alene med Uforfærdethed, men ogsaa med stor Visdom. Hans Raad have altid, naar de ere blevne adlydte, tilvejebragt Velsignelser og Frelse, og som Organisator og Administrator har han ingen Overmand. Om dette er Folket af den ganske Kirke enige, og vort Territorium saavel

som de mange Nybygder i de tilstødende Territorier er hans Mindesmærke. Han havde altid Raad fra Herren at give, og aldrig søgte Nogen det hos ham forgjæves.

Elskelige Hellige! Vi ere blevne meget begunstigede af Herren ved at være blevne tilladte at leve i denne Husholdning og blive ledede af to saadanne Mænd som Profeterne Brigham og Josef. Om Josef, Herrens Profet og Seer, er det med Sandhed bleven sagt, at han, da han døde, med Undtagelse af Jesus havde gjort mere for Udbredelsen af Livets Principer og Frelse for Menneskene i denne Verden end nogen anden Mand, som nogensinde levede. Profeten Brigham har vist sig værdig til at være hans Efterfølger.

Herren har kronet hans Arbejder med mærkeligt Held, hans Ord ere blevne ærede og opfyldte, og dem, som have lydt hans Raad, ere blevne velsignede og opholdte. Den Tid vil endnu komme, da der vil blive henpeget til hans Præsidentskab over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som et Tidsafsnit af underfulde Begivenheder. I Herrens vise Styrelse er han bleven tagen fra os. Ivrige Bønner opsendtes og gjentagen Meddelelse af Evangeliets Ordinanse til Helbredelse for de Syge fandt Sted for at holde ham tilbage her, men Herren havde bestemt det anderledes. Vi maa erkjende, at det var Herren til hvem han skyldte den Visdom og Intelligents, som han lagde for Dagen. Meddelelsen af disse Gaver tilkjendegiver den Forsorg og Omsorg han har for sit Folk, thi disse Velsignelser ere alle Guds Gaver, og de have alle deres Ophav fra ham. Profeterne Josef Smith og Brigham Young have været og ere nu Redskaber i hans Hænder til at udføre hans Gjerning, og saa ere vi. Vi have dog den samme Trøst i denne vor dybe Bedrøvelsestid som Profeten Brigham, da han underrettedes om Josefs og Hyrums grulige Martyrdød: „Rigets Nøgler ere endnu her, lige her med Kirken." Josef kan lide Martyrdøden og Brigham dø, forsaavidt som dette Liv betræffer, men vor himmelske Fader lever stedse, det hellige Præstedømme og Apostelskab, som han har gjengivet til Jorden, vil forblive for at styre og lede og administrere Ordinanser til den Kirke, som han har oprettet. Vor elskede Broder Brigham Young er gaaet fra os for at forene sig med Josef og den Skare Hellige og Rene, som nu ere hinsides Sløret, men vi miste derfor ikke Frugterne af hans Arbejder. Han er nu sat i en saadan Stilling, at han kan gjøre mere for det Værk, som han elskede saa meget og hvorfor han arbejdede saa flittigt, end han muligvis kunde gjøre i Kjødet, og hint Værk vil rulle fremad med forøget Magt og Hurtighed.

Efterat Kirkens Præsident ved Døden er bleven os fratagen, befinder Kirken sig nu i samme Stilling som den var ved Profeten Josefs Martyrdød — der er intet Kvorum af det første Præsidentskab. Profeten Josef sagde i Kirtland, idet han talte om Forbindelsen mellem de tolv Apostle og det første Præsidentskab: „De Tolv ere ikke undergivne nogen Anden end det første Præsidentskab, nemlig mig, Sidney Rigdon og Frederik G. Williams, som nu ere mine Raadgivere, og hvor jeg ikke er, er der intet første Præsidentskab over de Tolv". (Millennial Star 15de Aarg., Side 595).

Efter Profeten Josefs Død sagde Præsident Young, idet han talte til de Hellige: „For første Gang sker det i Guds Rige, at Lammets de tolv Apostle, valgte ved Aabenbaring, i denne sidste Evangeliets Uddeling inden den store

Slutningsscene, fremstille sig for de Hellige for at indtage deres Plads ifølge deres Beskikkelse." * * * Her ere de Tolv, beskikkede af Gud, som holde Præstedømmets Nøgler og Myndighed til at ordne og regulere Kirken. Her ere Ældsterne Amasa Lyman og Sidney Rigdon; de vare Raadgivere til det første Præsidentskab og ere endnu Raadgivere til de tolv Apostle, dersom de holde deres Plads, men om nogen af dem ønsker at være Profeten Josefs Talsmand, maa han gaa bag Sløret, hvor Josef er". (Times and Seasons, 5te Aarg., Side 637),

Atter er det nødvendigt for de tolv Apostle at træde frem og overtage Præsidentskabet over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den samme Aand, der paavirkede Profeten Josef til førend sin Martyrdød at undervise de Tolv om deres Pligter og Ansvarligheder og Nødvendigheden af, at de overtoge Rigets Ledelse, har ogsaa hvilet over Profeten Brigham i Løbet af afvigte Foraar og Sommer. Han afløste alle dem af de Tolv, der præsiderede over Staver, fra disse Pligter, udvalgte Andre i deres Sted til at udfylde hine Stillinger, og lærte Kirken, at de tolv Apostle vare ved deres Præstedømme kaldede til at virke i en større og mere udstrakt Virkekreds end at være Præsidenter over Staver. Alle hans Lærdomme og Raad tilkjendegave tydeligt, at der vilde blive dem paalagt en forøget Ansvarlighed og Fuldmagt, og at der vilde blive fordret mere af dem end hidindtil. Vi kunne nu forstaa disse Raad og Lærdomme og tillægge dem større Vægt og Betydning end vi kunde, da de bleve givne.

Tirsdagen den 4de September afholdt Præsident Youngs Raadgivere og ti af de tolv Apostle (to af de Tolv, Orson Pratt og Josef F. Smith, vare fraværende i England) et Møde og paakaldte Herren. Med ydmyge, bedrøvede og bønfulde Hjerter søgte vi inderlig at lære at kjende hans Vilje angaaende os og Kirken. Herren velsignede os med Enighedens Aand og var saa naadig at tilkjendegive os hvilke Skridt vi skulde tage.

Ældste John Taylor, den ældste Apostel, som har handlet i Egenskab af Præsident for de Tolv, blev enstemmig opholdt i denne Stilling. Med samme Enstemmighed vedtoges det ligeledes, at de tolv Apostles Kvorum er Kirkens præsiderende Kvorum og Autoritet.

Disse Ting ere saa tydeligt fremstillede i Aabenbaringerne og Kirkens tidligere Historie, at de ikke kunne overses hverken af de tolv Apostle eller Præsidentens Raaddivere. Følgelig blev i Lighed med hvad der skete ved Profeten Josefs Død, Præsident Youngs to Raadgivere, Præsidenterne John W. Young og Daniel H. Wells, enstemmig opholdte som Et med, Raadgivere til og forenede i Handling med de Tolv.

For at lette Forretningsgangen blev det enstemmig vedtaget, at for nærværende Præsident John Taylor assisteres af Brødrene John W. Young, Daniel H. Wells og George Q. Cannon i at varetage alle Forretninger vedrørende Templerne, de offentlige Arbejder og andre af Kirkens Anliggender af en financiel Beskaffenhed.

Der er fremkommet Forespørgsler angaaende de Brødre som af deres respektive Kvorum'er ere blevne holdte i Arbejde paa Templet. Angaaende denne Gjenstand ønske vi at sige, at der ikke er tilsigtet ved den stedfundne Forandring — at lade Brødrenes Betaling komme igjennem Biskopperne istedetfor de respektive Kvorum'er — at løse dem, som have bidraget igjennem Kvorum'erne, men kun at give det en

anden Form. Det forventes, at Medlemmerne af de forskjellige Kvorum'er ville vedblive at gjøre som de hidindtil have gjort, men Betalingen maa ske til Biskopperne i deres respektive Wards, og disse skulde saa snart som muligt gjennem de forskjellige Kvorumsmedlemmer i deres Wards erkyndige sig om, hvormeget enhver har givet og opkrævet samme, saa at de paa denne Maade kunne være beredte til at udrede Betalingen til Arbejderne, saasnart disse have fortjent den. Vi haabe at istedetfor en Slappelse i at fremme Templernes Opbyggelse, der vil være en Forøgelse af Nidkjærhed og Energi hos Enhver fra Apostlene og ned gjennem alle Præstedømmets Grader til det yngste Medlem af Kirken.

Biskopperne i alle Zions Staver burde foranstalte et Møde af det mindre Præstedømme i deres Wards engang hver Uge. Disse Møder bør de personlig overvære med deres Raadgivere, saa at de kunne meddele fornøden Lærdom og Raad, og ogsaa at de maa kunne lære at kjende den sande Tilstand af den Hjord, hvorover de præsidere. Kl. 11 om Formiddagen paa den første Lørdag i hver Maaned bør der afholdes et almindeligt Præstedomsmøde af alle Kirkens Embedsmænd. Disse Møder bør i hver Stav holdes paa det Sted, der er bedst svarende til Hensigten, og en fuldstændig Rapport over Tilstanden i de forskjellige Wards afgives til denne Forsamling af Biskoppen. Raad og Lærdomme kunne da blive givne, som ville tjene til at frembringe Enighed i Udførelsen af alle offentlige Foretagender i de forskjellige Staver, og som ville befordre Udbredelsen af Evangeliets Principer iblandt Folket og Kirkens mere fuldkomne Udvikling.

For at der kan være en klar Forstaaelse i alle Zions Staver med Hensyn til Tiden for Afholdelsen af de fjerdingaarlige Konferencer i de forskjellige Staver og Præsidenterne træffe Forberedelser dertil, have vi anseet det for bedst at gjøre følgende Bestemmelser for det første Halvaar:

Salt Lake den 6te Oktober 1877 — 5te og 6te Januar 1878.
Davis og Utah den 13—14 Oktober 1877 — 12—13 Jan. 1878.
Weber og Juab den 20—21 Oktbr. 1877 — 19—20 Jan. 1868.
Tooele og Box Elder den 27—28 Oxtbr. 1877 — 26—27 Jan 1868.
Wasatch og Cache den 3—4 Nov. 1877 — 2—3 Febr. 1878.
Summit og Bear Lake den 10—11 Nov. 1877 — 9—10 Febr. 1878.
Morgan og Sanpete den 17—18 Nov. 1877 — 16—17 Febr. 1878.
Sevier og Millard den 24—25 Nov. 1877 — 23—24 Febr. 1878.
Panguitch og Beaver den 1—2 Dec. 1877 — 2—3 Marts 1878.
Kanab og Iron den 8—9 Dec. 1877 — 9—10 Marts 1878.
St. George den 15—16 Dec. 1877 — 16—17 Marts 1878.

Eftersom Tiden nærmer sig for Afholdelsen af vor halvaarlige General-Konference var det at ønske, at fuldstændige Rapporter udfærdiges af paagjældende Embedsmænd. Cirkulæret, som for nylig udstedtes af det første Præsidentskab. forklarer Nødvendigheden og Beskaffenheden af disse Rapporter. Førend Præsident Youngs Sygdom bestemte han Afholdelsen af det maanedlige Præstedømsmøde for Salt Lakes Stav af Zion til Onsdagen den 3die Oktober i det ny Tabernakel. Generalforsamlinger ville blive afholdte den 4de og 5te, hvortil hele Præstedømmet og alle de Hellige indbydes, forberedende for General-Konferencen, der vil begynde Lørdagen den 6te Oktober.

Og nu, Brødre og Søstre, ville vi opflamme Eder til at vaagne op og søge Herren i Tro og inderlig Bøn. Vi vide, at vor Fader i Himlen er en Gud, der vil aabenbare sig. Han er villig og redebon til at udgyde sine Gaver og Velsignelser over dem, som bede ham derom. Vi behøve dem som Individer og som et Folk til at dygtiggjøre os til Udførelsen af de Pligter, som paahvile os. Vi burde erindre og efterfølge de Raad og Lærdomme, vi i saa rigeligt Maal have modtaget fra vor afdøde Præsident. Han er gaaet fra os, men Hjorden er ikke uden Hyrde. Sidste Dages Hellige burde leve saa at de kunne kjende den sande Hyrdes Røst og ikke lade sig bedrage af Fremmede. Dette er et Privilegium, som tilhører ethvert Medlem af Kirken, og den Sidste Dages Hellig, der ikke lever, saa at Jesu Aand og Vidnesbyrd stadigt kan bo hos ham, staar i stor Fare for at blive bedragen og falde fra. Vi have Zions Opbyggelse og Forløsning for os. Dette kan kun ske ved Herrens Bistand. Alle de Tegn, som Herren lovede at sende i de sidste Dage, vise sig. De tilkjendegive, at Herrens Dag er nær. Lad os da gaa frem med al vor Kraft og Styrke og opføre Templer for den Allerhøjeste og udføre ethvert andet Arbejde, der paahviler os. Lad os ikke formindske vor Flid eller henfalde til Tvivl, Vantro eller Forhærdelse, men være stærke i Herren og bestandigen anraabe ham om Kraft til at opbygge Zion paa Jorden og hjælpe til at grundfæste Retfærdighedens, Fredens og Sandhedens Regjering.

Vore Bønner opsendes bestandig for alle de Embedsmænd og Hellige, som udgjøre Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, at Herren vil udgyde Trøstens Aand over dem og skjænke dem den Herre Jesu Aabenbaringer i saa rig en Grad, at Enhver maa forstaa sine Pligter og nøjagtig opfylde samme, Lad os opbygge hverandre i vor allerhelligste Tro, og øve Kjærlighed, Ydmyghed, Sagtmodighed af Hjertet, Gavmildhed, Taalmodighed og Langmodighed, bære over med hverandres Fejl og undgaa endog Skinnet af Ondt, saa at Andre ved at se vore gode Gjerninger maa bringes til at ære Gud.

Vi forblive Eders Brødre i den nye og evige Pagt.

John Taylor. Wildford Woodruff. Orson Hyde. Charles C. Rich.
Lorenzo Snow. Erastus Snow. Franklin D. Richards.
George Q. Cannon. Brigham Young. Albert Carrington.
John. W. Young. Daniel H. Wells.

„Josef bekræftede paa vore Hoveder alle de Nøgler og Kræfter tilhørende Apostelskabet, som han selv besad, førend han døde, og Ingen kan træde imellem Josef og de Tolv, hverken i denne Verden eller i den tilkommende." — **Præsident Youngs Tale i Nauvoo.**

Konferencemødet i Kjøbenhavn

afholdes Lørdagen den 27de November, Kl. 8 Aften, i Forsamlingslokalet i Store Regnegade 26, og fortsættes næste Dag 10—12 Form. 2—4 og 6—8 Efterm. i Hr. Hansen Gissemans store Selskabslokale, Bianco Lunos Sideallee, Frederiksberg.

Den store Strike i Amerika.

Af Ældste Wm. C. Staines.

(Sluttet).

Samme Dag og næsten i samme Time arbejdede denne Oprørsaand i mange Andres Hjerter og trodsede og betvang den Magt, der skulde have hersket. Stæderne Baltimore, Chikago, Harrisburg, Bufalo, Cincinati og mange andre led under den samme Tingenes Tilstand og alt dette bevirkedes af nogle faa almindelige Arbejdere. Disse faa Mænd sagde: Giv os flere Penge, ellers ville vi hverken skuffe Kul eller røre en Bremse. Dersom disse faa Mænd kunne gjøre saa meget til at standse et Lands Forretninger, Post og Befordring, som de gjorde i flere Dage, hvorledes vilde det da have gaaet, dersom Landets Maskinister paa Jernbanerne havde gjort Strike (og dette var der Tale om), thi dersom de vare blevne afkortede i deres Løn, vilde hvert eneste Lokomotiv have staaet ledigt og uden Brug

Ethvert tænkende Menneske vidste dette og kjendte i en ringe Grad Følgerne Alle Kapitalisterne og Pengemændene vide nu, hvad der kan gjøres og hvad der er bleven gjort af en Klasse af Mænd, fra hvem Ingen forventede Uroligheder, og som indtil nogle faa Timer før Striken betragtedes som en Klasse af Landets bedste Borgere.

Netop som dette skete lykønskede Fabrikanten, Kjøbmanden og Bankieren sig selv til den gode Tid, der var ved at komme, Alle følte, at vi vare naaede til det Yderste af de haarde Tider, og at Handel og Forretninger vilde i dette Efteraar se Begyndelsen til bedre Tider, lidt Lys skinnedes og det haabedes, at vi snart skulde have klar Dag. Men næppe var der blevet lagt Varer paa Hylden og Døren aabnet for Kunden, førend Pøbelraabet hørtes, og Handelens Hjul standsedes, hvorsomhelst de havde begyndt at dreje sig, og hvert Haab tilintetgjordes, Spørg Agerdyrkeren, Fabrikanten eller Kjøbmanden hvad Følgerne ville blive og De vil faa et og det samme Svar: „Det er ikke godt at vide". Hvor ofte have de Hellige ikke bedet om, at Forvirring, Strike og Uenighed maa komme over deres Fjender, og det kom nu over dem som „en Tyv om Natten" og fra en Kant, hvorfra Ingen ventede det. Da jeg betragtede det frygtelige Skue i Pittsburg og reflekterede over Ødelæggelsen for mine Øjne, bragtes mit Sind i Erindringen tilbage til Nauvoo, hvor jeg saa Josef Smith, Guds Profet, staa foran en stor Forsamling og profetere, fuld af den Hellig Aand, at den Tid vilde komme, da de Forenede Staters Regering vilde miste sin Magt, da Stat skulde være imod Stat, County imod County, og Familie imod Familie, og Landet skulde være en Skueplads for Vold, Blodsudgydelse og Strid. Jeg troede det da af mit ganske Hjerte. Jeg har mange Gange undret mig over, hvorledes det kunde komme til at ske. Disse Uroligheder have fuldstændigt tilfredsstillet mit Sind angaaende denne Gjenstand.

Den 20de, 21de og 22de Juli blev de Forenede Staters Regering anmodet om at underkue Pøblen og beskytte Gods og Ejendom, men de kunde ikke gjøre det. Nogle af Staterne bleve kaldede til Hjælp, men deres Milits var magtesløs. medens andre nærede Bevægelsen og opstablede deres Vaaben i Pøblens Midte; blot nogle faa Dage mere, og Stater

vilde være blevne kaldede til at kæmpe mod tilgrændsende Stater og saa fremdeles.

Da jeg forlod New York var der 70,000 Mænd uden Arbejde, af hvilke alle vare villige til at arbejde, men kunde intet faa. Mange klartseende og tænkende Mænd i Landet skjælve for Fremtiden, og vel kunne de gjøre dette, thi Tusinder, ja mange Tusinder, ere uden Brød, deres Tal vil fordobles til Vinteren, og Noget maa der gjøres forat føde denne hungrige Mængde. Naar Børnene ved Moderens Side raabe om Brød, mon det da ikke vil være for meget for en arbejdende Fader at see paa med Ro? „Dersom I ikke give mig Arbejde, saa fød min Hustru og mine Børn; jeg kan selv dø af Mangel, men jeg kan ikke taale at se min Familie sulte ihjel. Dersom I ikke føde dem, saa tager jeg det". „Hvorfra", kan der spørges. „Vil Du gaa til Slagterens elldr Bagerens Butik, som de gjør i Europa?" „Nej, vi kunne gjøre bedre — vi ville gaa til Fragtvognene og hjælpe os selv. Dette er blevet prøvet og det med Held. Vi vide, hvorledes det lader sig gjøre, og vi ville gjøre det".

Saameget om Striken og dens Følger indtil nærværende. Det kan maaske antages, at jeg har kastet for megen Skygge over Maleriet, men jeg kan forsikre, at dette ikke er Tilfældet, jeg har blot givet et Blik af Forholdene, som de ere. Det kan maaske være stille for en Tid, men det vil bryde ud igjen. Hele Nationen er fordærvet og kan ikke blive forenet. Tag de bedste Mænd, som Staten har i Embede idag, og de kunne ligesaavel paatage sig at gjøre et Reb af Sand og sammenbinde et Bundt Smaastene som at paatage sig at forene denne Nation. Raabet var: „Mormonerne gjøre Oprør mod de Forenede Stater!" Mange troede det, men det varede blot nogle faa Uger, inden næsten enhver Stat i Unionen var i en Oprørstilstand, som de kun med Nød kunde dæmpe.

Hvilken Modsætning, efter i flere Dage at have været omgivet af alt det Omtalte, at komme til disse fredelige Dale, de Helliges Hjem, og at nyde den Fred, der hersker i deres Midte.

Blandinger.

Fra Krigen. Paa den europæiske Krigsskneplads er der ikke forefaldet Noget af særlig Betydning. Den tyrkiske Østarmee, der ved Lomfloden trængte frem imod Storfyrst-Thronfølgerens Hær og leverede denne flere mindre, sejrrige Træfninger, har atter foretaget en tilbagegaaende Bevægelse; Overkommandoen er fratagen Mehemed Ali og overgiven til Suleiman Pascha. Ved Plevna fortsætte Russerne og Rumænerne de regelmæssige Belejringsarbejder, som foretages imod de tyrkiske Stillinger. Den for sin Dygtighed berømte russiske General Totleben er bleven udnævnt til Chef istedetfor General Zatow. Det forventes, at Russerne i den nærmeste Fremtid ville gaa offensivt tilværks, da det er af højeste Vigtighed baade for deres Armees Stilling saavelsom dens Forsyning at gjøre Ende paa deres bundne, uvirksomme Stilling. — En tyrkisk Monitor er atter blevet sprængt i Luften.

Fra Lilleasien melde officielle russiske Telegrammer, at det almindelige Angreb paa Muschtar Paschas Stilling begyndte den 15de med Bjerget Auliars Bestormelse, at hans Armee spaltedes i to Dele, hvoraf den ene under hans egen Befaling traf

sig tilbage til Kars med et Tab af mange Fanger og fire Kanoner, medens hans højre Fløjs tre Divisioner, kastedes tilbage fra deres Stillinger, bleve fuldstændig omringede og om Aftenen tvungne til at overgive sig. Blandt Fangerne er der 7 Paschaer; 32 Kanoner og endel Krigsmateriel gjordes til Bytte. Denne Efterretning trænger dog til nærmere Bekræftelse.

Det bekræfter sig, at Serbien har afsluttet en Overenskomst med Rusland, der skal yde det en maanedlig Sum, fra det Øjeblik dets Tropper rykke i Marken, hvilket forventes snart at ville ske.

Der har i den senere Tid været talt meget om en vidstrakt Konspiration i Ungarn og Siebenbürgen, tilsigtende et Indfald i Rumænien og en Diversion i den russiske Hærs Flanke; vist er det, at endel Vaaben og Munition ere blevne konfiskerede i Siebenbürgen, flere Personer ere blevne arresterede, og omfattende Undersøgelser indledede. Der berettes, at mindre Friskarer have gjort Forsøg paa at trænge ind i Rumænien, men ere blevne tilbagevifte af den rumænske Milits.

En stærk Storm hjemsøgte for kort Tid siden de østlige Stater i Nordamerika. Paa Reading-Jernbanen, omtrent 30 engl. Mil fra Filadelfia, bortskyllede Regnen et Stykke af Banen, og et Passagertog med 200 Personer sank ned i den derved frembragte Afgrund, hvorved 12 Personer bleve dræbte og 58 saarede.

Den 6te Oktober nedbrændte det Meste af Romalt By i Kistrup Sogn, Jylland, nemlig 12 Gaarde og 24 Huse. Fire Mænd bleve slemt forbrændte og en Karl mistede Livet ved Branden.

Elektrisk Fænomen. Den 11te Oktober om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 trak en Byge op over Oure By, ledsaget af stærk Regn og heftige Lyn. Da Mølleren i den i Byen værende Vejrmølle traadte ud af den, saa han, ifølge „Sydf. Tid.", at der fra hver Møllearm, alt som den kom i Vejret, udstraalede et klart Lys. Han satte da Møllen i Ro saaledes, at den stilledes, som det kaldes, i „Sax", og fra de to Vingers Ender lyste der da en klar og ren lille Flamme af Størrelse som et Blus fra en Petroleumslampe, der varede i 10—15 Minutter, eller saalænge Bygen stod derover. Derpaa sank Flammerne langsomt, indtil de slukkedes.

Den 15de September 1877 døde i 10de Ward i Salt Lake City Johanne Sørensen af Wattersot, i en Alder af 72 Aar og 7 Maaneder.

Den Afdøde var født i Frederiksborg Amt den 6te Januar 1805. Hun døbtes til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 24de Juni 1854 af Ældste Tullgren, emigrerede i 1857 til Utah med sin Familie og har siden da for Størstedelen opholdt sig i 10de Ward.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.